

## [Udenrigsministeren.]

get nu prøver at gennemarbejde, hvilke reelle muligheder der er for fremskridt på nogle af de områder, som forslagsstillerne har peget på. Jeg er glad for, at også hr. Lowzow — som måske nok var den, der havde, skal vi sige mindst hjerte med i forslaget — erklærede sig helt klart åben over for en undersøgelse i udvalget af hele denne emnekreds. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg føler, vi i udenrigsministeriet har behov for øgede muligheder, ikke alene øgede midler, men i det hele taget øgede muligheder for f. eks. at føre Seidenfadenundervalgets arbejde videre, som vi gerne ville. De sparebe- stræbelser, som vi jo alle er enige om vi skal prøve at videreføre, så godt vi kan, er jo heller ikke gået hen over udenrigsministeriet uden at sætte spor, og det er klart, at vi ligesom andre må prioritere. Derfor bliver meget nyttige, meget gode, meget fornuftige opgaver, der ville give os bedre grundlag i vores stillingtagen til mange sikkerhedspolitiske initiativer, skubbet lidt i baggrunden, og en af de ting, vi meget gerne ser der kommer ud af dette forslag, er, at vi simpelt hen får nogle muligheder for at føre sådanne projekter videre.

Jeg vil gerne tilslutte mig hr. K. Helveg Petersens bemærkning om, at rådet ikke får autoritet, hvis det ikke får en virkelig global og repræsentativ sammensætning, og det var på dette punkt, jeg i fjor udtrykte en vis tvivl. Jeg skal ikke begynde at give de enkelte lande karakter, men vi kan vel nok sige, der er visse lande, hvor det vil være lettere at få fremtrædende forskere til virkelig at tage del i sådan et rådsarbejde aldeles uafhængigt af deres regeringer; der er andre lande, hvor det vil være betydelig sværere at få folk til at optræde med en lignende uafhængighed.

Når hr. K. Helveg Petersen nævner Svinebugtaffæren, som jeg også mener at have studeret sådan nogenlunde nøje, vil jeg, uden at gå i detaljer i øvrigt, bemærke, at den er et argument, men kun hvis man kan regne med, at hvis et sådant råd havde eksisteret, så ville man have rådspurgt det. Jeg har indtryk af, at det er dér, nogle af dem, der har taget del i debatten, stiller deres spørgsmålstejn.

Men det afgørende er: vi er parat til fra regeringens side at medvirke til, at udvalgs-

arbejdet kan få et godt og solidt grundlag, og skulle der ud af det komme noget, der sætter os bedre i stand til at yde et dansk bidrag til freds- og konflikt- og sikkerhedsforskning, så så jeg det meget gerne.

Hvad angår finansieringen, forstår jeg da godt de betænkeligheder, som hr. Gert Petersen gav udtryk for over for ideen om at knytte finansieringen til forsvaret. Jeg vil gerne sige to ting i den anledning. Den ene er, at jeg tror at være i god overensstemmelse med et flertal i denne sal, når jeg siger, at man må jo ikke ved at knytte det til forsvarsudgifterne ligesom få det indtryk, at da forsvarsudgifter fører til konflikter, så kan man dog i det mindste lægge et beløb på den anden vægtskål for ligesom at få lidt balance. Der er for mig ikke tvivl om — og det kan der ikke være for en regering, der fører den sikkerhedspolitik, vi fører — at forsvarsudgifter i overordentlig høj grad har været med til at afværge konflikter i perioden også efter anden verdenskrig. Det synes jeg bør siges.

På den anden side kan jeg da godt se den, jeg ved ikke, om jeg må sige chokvirkning, hr. K. Helveg Petersen opnår ved at tale om den ene procent. Men selv én procent af vore forsvarsudgifter er faktisk et meget, meget stort beløb i forhold til, hvad vi ellers ofrer på opgaver af denne karakter. Den virkning synes jeg er opnået, og det kan så give os noget at spekulere på i det fortsatte arbejde med dette forslag.

Jeg håber meget på, at hvad der end kommer ud af det, så bliver det noget, der er så gennemarbejdet, at det ikke fører til skuffelser, for det ville næsten være værre, end om der ingenting var kommet ud af det. Vi må prøve at komme et stykke frem og mærke, hvor langt isen kan bære i et holdbart arbejde af denne art, og over for det vil regeringen altså gerne endnu en gang give udtryk for sin meget positive holdning.

**Arne Christiansen:** Hr. K. Helveg Petersen sagde — jeg opfattede det som en bemærkning til mig: sikkerhedspolitik er ikke alene militærpolitik. Jeg mener, at jeg i mit første indlæg netop pegede på de mange dimensioner, der indgår i sikkerhedspolitikken, og jeg vil gerne føje til: jeg finder også, at de sikkerhedspolitiske problemer er globale, de er ikke nationalt og de er heller ikke